

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Geisler (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

SA Jacek Nowicki

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Syndyka Masy Upadłości (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 13 grudnia 2012 roku, sygn. akt: IX GC 762/11

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSA M. Mazurkiewicz-Talaga SSA J. Geisler SSA J. Nowicki

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił sprzeciw pozwanego z dnia 28 lutego 2012 roku od wyroku zaocznego z dnia 29 grudnia 2011 roku (pkt 1) oraz obciążył pozwanego kosztami postępowania zażaleniowego w zakresie przez niego poniesionym (pkt 2).

W motywach rozstrzygnięcia Sąd I instancji wyjaśnił, że odpis wyroku z pouczeniem został doręczony pozwanemu w dniu 3 stycznia 2012 roku, natomiast sprzeciw od wyroku zaocznego pozwany złożył w dniu 1 marca 2012 roku.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2012 roku Sąd Okręgowy odrzucił sprzeciw pozwanego, jednakże postanowieniem z dnia 9 lipca 2012 roku Sąd Apelacyjny w Poznaniu uchylił w/w postanowienie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, nakazując zbadanie prawidłowości doręczenia pozwanemu odpisu wyroku zaocznego z uwzględnieniem wniosków dowodowych złożonych przez pozwanego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd I instancji uznał, iż pozwany wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego po upływie ustawowego terminu. Odpis wyroku zaocznego został bowiem wysłany na adres pozwanej spółki, wynikający z Krajowego Rejestru Sądowego i przesyłka ta, po próbie doręczenia w dniu 3 stycznia 2012 roku, została zwrócona do sądu z adnotacją „adresat wyprowadził się”, a to uzasadniało zastosowanie art. 139 § 3 k.p.c. W

oparciu o przeprowadzone dowody, a w szczególności zeznania doręczyciela A. G., Sąd Okręgowy ustalił, że w siedzibie pozwanego, wskazanej w rejestrze, brak było osób, które mogłyby odebrać korespondencję. Nie było także skrzynki pocztowej bądź sztytu, zawierającego firmę pozwanego. Natomiast pod adresem wskazanym w rejestrze byli wyłącznie pracownicy innego podmiotu. W tych okolicznościach nie było możliwości pozostawienia dla pozwanego przesyłki lub awizo o jej nadejściu.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie art. 344 § 3 k.p.c., art. 139 § 3 k.p.c., art. 133 § 2 k.p.c. w zw. z art. 133 § 2 a k.p.c., art. 139 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 2 i § 11 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 roku w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym, art. 217 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 41 k.c. oraz art. 17 § 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym. Wskazał także na sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe zostało przez Sąd Okręgowy przeprowadzone właściwie, zgodnie z wytycznymi, zawartymi w postanowieniu z dnia 9 lipca 2012 roku, sygn. akt: I ACz 981/12. Jednakże dokonana przez ten Sąd ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest błędna, a w konsekwencji nie było możliwe na jej podstawie przyjęcie, iż przesyłka, zawierająca wyrok zaoczny, została skarżącemu doręczona prawidłowo.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiło ustalenie, że pozwana spółka, zmieniła swoją siedzibę, czego nie zgłosiła do Krajowego Rejestru Sądowego. Powyższe uzasadniało, jego zdaniem, zastosowanie trybu doręczenia, przewidzianego w art. 139 § 3 k.p.c.

Tymczasem analiza zeznań świadków P. M. (k. 213) oraz E. K. (k. 210-211) prowadzi do wniosku, iż siedziba pozwanego nie uległa zmianie, natomiast od 2005 roku biuro główne tej spółki mieści się pod innym adresem. Powyższa zmiana do czerwca 2011 roku nie wpływała jednak na skuteczność doręczeń (nawet jeszcze w październiku 2011 roku powód doręczył pozwanemu wezwanie do zapłaty przesyłką poleconą – k. 55), co w konsekwencji pozwala uznać, iż dokonana zmiana lokalizacji biura nie była w istocie zmianą siedziby pozwanej spółki.

O tym, że wolą spółki było, aby jej siedziba nadal znajdowała się w S. ul. (...), zgodnie z wpisem w KRS-ie, świadczą zlecenia żądania dosyłania nadchodzących przesyłek na adres w P. na ul. (...), przy czym pozwany świadomy był tego, że pewne kategorie przesyłek nie mogą być w ten sposób doręczane, w tym przesyłki sądowe i godził się z tym, że będą one awizowane w siedzibie w S., co wynika wprost ze złożonych zleceń. (k. 228-231)

Skoro żądania dosyłania przesyłek były składane na Poczcie co najmniej od roku 2009, to nie było podstaw, aby pracownicy doręczający przesyłki zwracali je bez awizowania z adnotacją, że adresat się wyprowadził.

W świetle powyższego nie było możliwe uznanie jedynie na podstawie adnotacji na przesyłce, iż pozwany wyprowadził się. Powyższe naruszyło prawo pozwanego do zapoznania z treścią adresowanej do niego korespondencji, a tym samym udziału w zainicjowanym przez powoda procesie. Nie można bowiem pomijać faktu, że zgodnie z treścią § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym z dnia 12 października 2010 roku (Dz. U. Nr 190, poz. 1277), uznanie przez doręczyciela, iż adresat wyprowadził się, skutkuje natychmiastowym zwrotem przesyłki. Tym samym nie stosuje się trybu doręczenia zastępczego w trybie awizo.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego taki tryb doręczenia, przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., winien znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie. Podkreślić bowiem należy, iż jak wynika z zeznań świadków, przed zmianą doręczyciela, co nastąpiło w czerwcu 2011 roku, wszelkie przesyłki polecone były awizowane, zaś same awiza były pozostawiane u świadka E. K., która miała upoważnienie do ich odbioru (k. 210-211). Dokonując zatem należytej staranności doręczyciel winien podjąć starania, w celu choćby pozostawienia awiza osobie upoważnionej. Niewiarygodne są przy tym, choćby w świetle zasad doświadczenia życiowego, twierdzenia doręczyciela A. G., że informacje o tym, iż pozwany wyprowadził się, uzyskała od poprzedniego doręczyciela (k. 244), skoro do czasu zmiany listonosza korespondencja była bez żadnych trudności doręczana pozwanemu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny uznał, iż wyrok zaoczny nie został pozwanemu skutecznie doręczony w dniu 3 stycznia 2012 roku, jak to przyjął Sąd I instancji. Nie było natomiast konieczności jego ponownego doręczenia wraz z odpisem pozwu i pouczeniem o możliwości jego zaskarżenia, gdyż w dniu 24 lutego 2012 roku zostały już one doręczone pełnomocnikowi pozwanego w celach informacyjnych (k. 103). Od tej zatem daty, zdaniem Sądu Apelacyjnego, należy liczyć termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Pozwany złożył sprzeciw w dniu 1 marca 2012 roku, zatem termin do jego wniesienia został zachowany.

W tych okolicznościach zaskarżone orzeczenie podlegało uchyleniu na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA M. Mazurkiewicz-Talaga SSA J. Geisler SSA J. Nowicki